

David DEHENA UW Weerman

Die vrijdag ligt er een muurtje van zandzakken voor het Oceanografisch Meteorologisch Station in Oostende en doet een stevige wind alles rammelen en schudden. Bij David DEHENA UW (46), behalve weerman onder meer ook manager hier, rinkelt de telefoon onophoudelijk. Zijn humeur blijft echter zonnig en vrijwel windstil.

‘Ik zou me arm voelen zonder contact met het onderwijs’

Jozefien VAN HUFFEL

Leeft een meteoroloog voor stormachtige, spectaculaire dagen zoals deze vrijdag, voor springtij en omslaande paraplu's? „Het belangrijkste vandaag is iedereen voor zo veel mogelijk onheil behoeden. Daar hebben we onze handen mee vol”, zegt David DEHENA UW nuchter. „Bovendien kick ik niet op gevaarlijk weer. Het kan een mooi schouwspel zijn, op voorwaarde dat er geen schade is, al geldt dat net zo goed voor een zonnige dag.”

– U werkt bij VTM en bij het Waalse RTL. Wat wil u betekenen als ‘nationale weerman’?

Ik wil beschikbaar zijn en het publiek correct dienen. Aanvankelijk was dat veeleer een onbewuste drijfveer. Ik zou nogal gelachen hebben, had je me twintig jaar geleden opgesomd wat ik vandaag allemaal doe, maar nu staat dienstbaarheid voorop. Daarbij ben ik een mens met vele fouten en is een ervan dat ik geen ‘neen’ kan zeggen. Ik heb dus vijf jobs nu. Gelukkig ben ik als burgerlijk ingenieur opgeleid om het optimale werkschema voor mezelf te organiseren.

Toen ik werd gevraagd ook op RTL te presenteren, had ik wel mijn twijfels. Ik ben gehecht aan België, maar was verbaasd dat ze geen Franstalige collega vroegen. Ik kreeg echter steeds bemoedigende reacties, er wordt hoogstens geglimlacht om mijn Vlaamse accent. Nu ben ik een van de weinigen die in huiskamers van Knokke tot Virton verschijnt. Dat maakt me voorzichtiger in wat ik doe en zeg, maar het opende ook de wereld. Voorheen was ik zeer gefocust op mijn vak, nu ken en respecteer ik mensen van alle slag.

– U bent geboren in Blankenberge. Was het de kust die uw interesse in het weer wakte?

Mijn vader was zeeloods en volgde trouw het weerbericht van Armand Pien. Ik was nog jong toen ik me afvroeg wat erachter zat en waarom voorspellingen soms niet klopten. Intussen weet ik dat maar al te goed. Wijkt het weer nu af van wat we voorspelden, dan stoort me dat, maar wil ik vooral tot op het bot begrijpen wat er is gebeurd. Kon het beter? Op die manier kan ook een slechte voorspelling iets positiefs voortbrengen.

Zes jaar geleden onderschatten we een aantal sneeuwbuien. Er zaten mensen

David Dehenauw: „Ik ben een mens met vele fouten. Een ervan is dat ik geen neen kan zeggen.” © Violet Corbett Brock

vast en de pers pakte ons aan. Een krant noemde me zelfs „de lul van de week”. Ik reageerde dat ik eerlijk was geweest en alle beschikbare informatie had gebruikt. Ik mocht een open tribune schrijven en werd vervolgens uitgenodigd bij Hilde Crevits, toen minister van Openbare Wer-

„Ik vergeet nooit wie goed voor me was en laat me daar blijvend door drijven”

ken en Mobiliteit. Hoe konden we beter communiceren om de strooidiensten en de burger aan de sturen? Intussen zijn er veel vorderingen gemaakt, uit een crisis-situatie ontstond iets goeds.

– Klopt het dat u een gedreven student was?

Ik behaalde meerdere ingenieursdiploma's en een doctoraat, dat laatste vooral omdat het een vereiste was om mijn job bij het KMI te behouden. Nu ben ik gast-docent aan de UGent, gratis. Ik zou me

arm voelen als ik geen contact zou hebben met het onderwijs. Mijn moeder was onderwijzeres. Mensen, al dan niet jong, opleiden is, na weerman dan, de mooiste job. Ik ben nu 22 jaar aan het werk, in de fleur van mijn leven en met evenveel schwing als in het begin, maar toch is het tijd om kennis door te geven. Ik genoot immers zelf uitstekend onderwijs. Toen ik in de kleuterklas begon, kon ik amper praten. Een kleuterlerares hielp me over mijn beperking heen. Dat bleef me altijd bij. Toen ze een paar jaar geleden overleed, had ik het daar lastig mee. Doet iemand iets goeds voor mij, dan vergeet ik dat nooit en laat ik me er blijvend door drijven.

Tegelijk blijf ik nieuwsgierig en leergierig zoals de student die ik ooit was. Wat me interesseert, wil ik begrijpen en ik fris vaak oude kennis op. Dat zal niet veranderen, zolang mijn hoofd het me toelaat.

– Verwondert u zich ook nog, soms?

Verwondering is uiteraard het begin van alle wetenschap, maar ook ik kan zonder meer bewonderend naar iets staan kijken. Een fraai landschap, ook in België, de kust

die ik al zo lang ken... Twee jaar geleden ging ik op kerstdag iets drinken op de pier in Blankenberge. Boven zee kwam een prachtige regenboog tevoorschijn. Ik begrijp dan wel exact waar die vandaan komt, maar het blijft indrukwekkend.

– U begeleidde een aantal spectaculaire expedities met ballonnen. Hoe rolde u daarin?

Een collega bij het KMI wijdde me in 1999 in de Belgische ballonnenwereld in. Na een Amerikaans ballonfestival vroeg Steve Fosset ons om hem te helpen bij de eerste soloballonvlucht rond de aarde. Ik ben geen avonturier, maar ik houd van een berekend risico, dus we gingen de uitdaging aan. Vanaf dan zit je in het milieu. Nadat ik eerder vier vluchten succesvol begeleidde, vroeg de Rus Fedor Konyukhov of ik ook hem wilde helpen. We slaagden erin de ballon aan het einde van de tocht vlak over de stad te laten vliegen waar hij was opgestegen. Dat was straf, maar nu heb ik het wel gezien.